

/EROS COP

Paradis de împrumut

Colecție coordonată de
Virginia Lupulescu

EROS COP

Christina
Lauren

Paradis de împrumut

Traducere din engleză de
Loredana Voicilă

*Lui Hugues de Saint Vincent
Muncește ca un căpitan,
distrează-te ca un pirat!*

Capitolul unu

Este calmul dinaintea furtunii — mai bine spus, în cazul nostru, ora liniștită de dinainte de petrecerea de nuntă care va pune stăpânire pe apartamentul miresei. Sora mea geamănă își privește cu ochi critic unghia proaspăt vopsită cu oă roz perlat și-mi zice:

— Fac pariu că vă bucurați că nu sunt o mireasă de coșmar.

Îmi aruncă o privire din celălalt colț al camerei și zâmbește cu generozitate.

— Sunt sigură că vă așteptați să fac nazuri!

Este o declarație atât de nimerită în acest moment, încât îmi vine să-i fac poză și să o pun în ramă. Schimb o privire cu verișoara noastră, Julieta, care îi reaplică lui Ami oja pe unghiile degetelor de la picioare (*Ar trebui să fie o nuanță mai degrabă trandafirie, nu roz bombon, nu credeți?*) și arăt spre corsajul rochiei de mireasă, așezată pe un umerăș de satin, față de care am datoria să mă asigur că fiecare paietă stă perfect întinsă.

— Definește „mireasă de coșmar“!

Ami îmi întâlnește din nou privirea, de data aceasta cu o mutră puțin acră. E îmbrăcată cu sutienul ei de nuntă scump și fantezist și cu

o pereche de lenjerie intimă deocheată pe care știu — cu toată greața pe care imaginea mi-o evocă mie, ca soră — că logodnicul ei, masculul Dane, i-o va sfășia cu siguranță mai târziu. Este machiată cu bun-gust și are voalul umflat prins la ceafă, în părul negru, pieptănat pe spate. E deconcertant. Adică ne-am obișnuit cu faptul că arătăm identic, deși în interior suntem două persoane cu totul diferite, însă asta e ceva cu totul nou și ieșit din comun: Ami este imaginea perfectă a unei mirese. Dintr-odată, viețile noastre nu mai seamănă deloc.

— Nu sunt o mireasă de coșmar, îmi explică ea. Sunt o perfecționistă.

Îmi găsesc lista și o ridic demonstrativ, fluturând-o ca să-i atrag atenția. Este scrisă pe un carton grosuț, de culoare roz, cu margini dantelate. Are ca titlu „Lista responsabilităților lui Olive — pentru Ziua Nunții”, scris caligrafic, și cuprinde 74 (74!) de puncte, de la „Asigură-te că paietele de pe rochia de mireasă sunt perfect simetrice!” la „Îndepărtează petalele vestejite din aranjamentele florale pentru mese!”.

Fiecare domnișoară de onoare are propria ei listă, poate nu la fel de extinsă ca a mea, însă la fel de elegantă și tot scrisă de mână. Ami a desenat chiar și niște căsuțe în fața fiecărei cerințe, în așa fel încât să le putem bifa după ce îndeplinim câte o sarcină.

— Poate că unii oameni ar zice că listele astea sunt puțin exagerate!

— Oamenii aceia ar da bani grei ca să aibă o nuntă măcar pe jumătate la fel de reușită ca a mea.

— Sigur. Lumea angajează un organizator de nunți ca să — citez din listă — șteargă condensul de pe scaune cu o jumătate de oră înainte de ceremonie.

Ami suflă peste unghiile de la mâini ca să usuce oja și dă drumul unui chicotit malefic, ca al personajelor negative din filme.

— Fraierii!

Sunt sigură că știți vorba aceea: norocul și-l face omul cu mâna lui! Câștigi o dată, îți zici că ești un învingător și apoi... chiar ajungi să fii unul. Trebuie să fie adevărat, pentru că Ami câștigă pe toate

planurile. A aruncat un tichet într-un castron la o tombolă de la bălci și a plecat acasă cu două bilete la teatru. Și-a strecurat cartea de vizită într-o cană la Happy Gnome și a câștigat bere la preț promoțional pentru un an întreg. A câștigat ședințe de înfrumusețare, cărți, bilete la premiere, o mașină de tuns iarba, o mulțime de tricouri și chiar o mașină. Bineînțeles, a câștigat și setul de papetărie și caligrafie pe care l-a folosit ca să ne scrie listele cu responsabilități.

Voiam să ajung la faptul că, atunci când Dane Thomas a cerut-o în căsătorie, Ami a văzut asta ca pe o provocare prin care-și dorea să-i scutească pe părinții noștri de cheltuielile unei nunți. Adevărul este că mama și tata și-ar fi permis să contribuie la costuri — sunt dezorganizați din multe puncte de vedere, dar nu și financiar —, însă pentru Ami cel mai distractiv joc este să obțină lucruri gratis. Dacă Ami cea de dinainte de logodnă vedea concursurile ca pe niște competiții sportive obișnuite, Ami cea postlogodnă a început să le considere niște adevărate jocuri olimpice.

Așa că niciun membru al familiei noastre n-a fost surprins că Ami a reușit să plănuiască o nuntă luxoasă cu două sute de invitați, bufet cu fructe de mare, fântână de ciocolată și veselă scumpă, vase și cupe pline cu trandafiri multicolori — fără să scoată din buzunar mai mult de o sută de dolari. Sora mea muncește din greu ca să descopere cele mai bune promoții și concursuri. Publică pe paginile ei de socializare toate concursurile pe care le găsește pe Twitter și pe Facebook și are chiar și o adresă de e-mail care vorbește de la sine: AmeliaTorresCastiga@xmail.com.

După ce mă asigur, în cele din urmă, că nu a scăpat nicio paietă rebelă, ridic umerășul de pe cărligul pe care stătea cu rochia agățată, cu intenția de a i-l duce viitoarei mirese. Dar nici nu apuc bine să-l ating, că sora și verișoara mea țipă într-un glas, Ami ridicându-și mâinile, cu buzele ei date cu ruj roz mat arcuite într-un O îngrozit.

— Las-o acolo, Ollie! zice. Vin eu la ea. La ce noroc ai tu, te-ai putea împiedica de lumânare și totul s-ar sfârși în flăcări cu parfum de paiete!

Nu o contrazic. Nu greșește deloc.

Dacă Ami e un trifoi cu patru foi, eu sunt și am fost mereu o ghinionistă. Nu spun asta pentru că vreau să fiu teatrală ori pentru că aș putea părea mai puțin norocoasă dacă mă compar cu ea; acesta este purul adevăr. Căutați pe Google: Olive Torres, Minnesota, și veți găsi zeci de articole și comentarii despre cum am intrat într-unul dintre acele aparate cu jucării, în care am rămas blocată. Aveam șase ani. Când am văzut că animăluțul de pluș pe care l-am câștigat nu a căzut în trapa de unde îl puteam scoate, m-am decis să intru după el și să-l iau.

Am petrecut două ore în interiorul aparatului, înconjurată de o mulțime de urși de pluș cu blana aspră și miros de chimicale. Îmi amintesc că priveam prin ferestruica de plexiglas cum o mulțime de oameni agitați strigă unii la alții diverse lucruri pe care nu le puteam desluși. Se pare că, atunci când proprietarii aparatelor le-au spus părinților mei că de fapt ei doar le închiriaseră și că nu aveau vreo cheie cu care să le deschidă, a fost chemat departamentul de pompieri Edina, acesta fiind îndeaproape urmat de o echipă de jurnaliști de la televiziunea locală, care au documentat cu răbdare și conștiinciozitate procesul extragerii mele din aparat.

Douăzeci și șase de ani mai târziu și — mulțumesc, YouTube — încă mai există o filmare de atunci, care circulă pe internet. Până în prezent, aproximativ cinci sute de mii de oameni au vizionat-o și au descoperit că am fost suficient de încăpățânată încât să intru în aparat și destul de ghinionistă încât să-mi agăț cureaua când m-au scos, lăsându-mi astfel în urmă pantalonii, alături de ursuleți.

Și aceasta nu este decât una dintre numeroasele povești. Așa că, da, eu și Ami suntem gemene identice — amândouă avem 1,60 metri, păr negru care se încrețește imediat în caz de umezeală, ochi mari și căprui, nasul în vânt și constelații asortate de pistrui — însă aici se sfârșesc toate asemănările.

Mama a încercat întotdeauna să îmbrățișeze lucrurile care ne făceau diferite, în așa fel încât să ne simțim ca niște indivizi aparte,

și nu ca un set de obiecte asortate. Știu că a avut cele mai bune intenții, însă mereu am simțit că încă de la început ne-au fost stabilite niște roluri: Ami este optimista care vede întotdeauna partea plină a paharului; eu tind să cred mereu că paharul e pe jumătate gol. Când aveam trei ani, mama ne-a îmbrăcat de Halloween ca pe Ursuleții grijulii din desenele animate: Ami a fost Ursulețul Vesel. Eu am fost Marocănosul. Mi se pare clar că vorba care zice că omul își face norocul cu mâna lui se potrivește în cazul amândurora. Din clipa în care m-am văzut scobindu-mă în nas în spatele unui geam murdar de plexiglas la știrile de la ora șase, norocul nu mi s-a mai dres. N-am câștigat niciodată vreun concurs de colorat sau un meci de biliard cu colegii de birou; nu am câștigat niciodată la loto și nici măcar la vreun joc în grădiniță. În schimb, mi-am rupt piciorul când cineva a căzut pe scări cu spatele și m-a dărâmat (persoana respectivă n-a pățit absolut nimic), am tras la sorți, cinci ani consecutiv, îndatorirea de a face curat în baie (în vacanțele noastre cu familia), un câine a făcut pipi pe mine în timp ce stăteam la soare în Florida, un număr considerabil de păsări s-au găinătat pe mine de-a lungul anilor, iar la 16 ani am fost lovită de fulger — da, vorbesc serios — și am supraviețuit (deși a trebuit să merg la școala de vară în acel an pentru că am pierdut două săptămâni de cursuri). Lui Ami îi place să-mi aducă aminte cu voioșie că o dată am ghicit corect numărul de shoturi rămase într-o sticlă pe jumătate goală de tequila. Dar, după ce le-am băut pe mai bine de jumătate dintre ele ca să sărbătorească reușita, vomitându-le apoi, victoria aceasta nu mă face să mă simt deloc mai norocoasă.

Ami își scoate de pe umerăș rochia (primită gratuit) și o îmbracă chiar în momentul în care intră în cameră mama. Ea vine din apartamentul alăturat, și acesta primit gratis. În clipa în care o vede îmbrăcată pe Ami în rochia de mireasă, scoate un suspin atât de dramatic încât sunt sigură că eu și sora mea ne gândim imediat la același lucru: Olive a reușit ea cumva să păteze rochia.

O inspectez, ca să mă asigur că n-am făcut-o.

E totul în regulă, Ami respiră adânc și-mi face semn să-i trag cu grijă fermoarul.

— Mami, ne-ai speriat teribil!

Cu părul prins pe niște bigudiuri enorme, cu un pahar pe jumătate gol de șampanie (ați ghicit: gratuită) în mână și cu buzele vopsite generos cu ruj roșu, mama pare o copie destul de reușită a lui Joan Crawford. Asta dacă Joan Crawford s-ar fi născut în Guadalajara.

— Oh, *mijita*, arăți superb!

Ami își ridică privirea spre ea, zâmbește și apoi pare să-și amin-tească — cu toată anxietatea pe care separarea de ea i-o cauzează instantaneu — că și-a lăsat lista în celălalt colț al camerei. Își ridică poalele rochiei și se grăbește spre masă.

— Mamă, i-ai dat DJ-ului cardul de memorie cu muzica?

Mama își golește paharul și apoi se așază grațios pe canapeaua de pluș.

— Sî, Amelia. I-am dat jucăria ta de plastic bărbatului alb cu coafură afro și costum oribil.

Rochia magenta pe care o poartă mama arată impecabil. Se așază picior peste picior în timp ce camerista îi umple din nou paharul cu șampanie.

— Are un dinte de aur! adaugă mama. Însă sunt sigură că este foarte priceput în meseria lui.

Ami îi ignoră comentariile și însemnează căsuța aferentă cu o bifă, în timp ce scârțâitul stiloului răsună în cameră. Nu-i pasă dacă DJ-ul nu se ridică la standardele mamei; nu-i pasă nici măcar dacă nu se ridică la propriile ei standarde. Băiatul e nou în oraș și i-a câștigat serviciile la o tom-bolă desfășurată la spitalul unde lucrează ca asistentă, la secția de hematologie. E mai important să fie gratis decât să fie talentat, întotdeauna.

Ami îi zice, fără să-și ia ochii de la listă:

— Ollie, trebuie să te îmbraci și tu. Rochia ta este atârnată pe ușa din baie.

Dispar rapid în baie, după ce o salut ceremonios:

— Da, să trăiți!

Dacă ar fi să numesc o întrebare care cred că ne este adresată cel mai adesea, aceea ar fi: care dintre noi este cea mai mare? Mă gândesc că este destul de evident, pentru că Ami, deși este cu doar patru minute mai mare decât mine, este fără îndoială liderul. Când eram mici, ne jucam ce voia ea să ne jucăm, mergeam acolo unde voia ea să mergem și, chiar dacă mă mai văitam câteodată, de cele mai multe ori o ascultam orbește. Are darul de a mă convinge să fac aproape orice.

Și uite tocmai de aceea am ajuns să fiu îmbrăcată cu rochia aceasta.

— Ami!

Dau ușa de perete, oripilată de ceea ce am văzut în oglinda micuță de la baie. Poate că este din cauza luminii, îmi zic, trăgând de monstruoziitatea de un verde strălucitor în timp ce mă îndrept spre una dintre oglinzile mai mari din apartament.

Uau! În mod clar nu este din cauza luminii.

— Olive! îmi răspunde ea.

— Arăt ca o cutie uriașă de 7UP.

— O, da! comentează Jules, pe un ton cântat. Poate că se va învrednici cineva în sfârșit să te deschidă!

Mama tușește.

Îi arunc o privire urâtă surorii mele. Îmi era groază să știu că voi fi domnișoară de onoare într-o nuntă cu tema *Minunile iernii în ianuarie*, așa că singura mea cerință a fost să nu fiu nevoită să pun pe mine nicio bucată de catifea roșie sau de blană albă. Îmi dau seama acum că ar fi trebuit să ofer mai multe detalii.

— Ai ales chiar tu rochia asta?

Arăt spre decolteul mai mult decât generos.

— Ai făcut-o intenționat?

Ami își lasă capul într-o parte, studiindu-mă cu atenție.

— Adică am avut intenția de a participa la concursul de la Valley Baptist și am câștigat! Toate rochiile de domnișoară de onoare dintr-o lovitură! Gândește-te de la ce cheltuială te-am salvat!

— Noi suntem catolice, nu baptiste, Ami!

Trag de rochie.

— Arăt ca o hostesă de la O'Gara îmbrăcată pentru petrecerea de Sfântul Patrick.

Îmi dau seama care a fost prima mea greșeală — faptul că nu am văzut rochia până astăzi —, însă sora mea a avut întotdeauna un gust impecabil. În ziua în care au avut loc probele mă aflam în biroul șefului meu, rugându-mă, fără succes, să nu fiu unul dintre cei 400 de oameni de știință la care compania renunța. Știu că nu eram foarte atentă când mi-a trimis poza cu rochia, însă nu-mi amintesc să fi fost chiar atât de verde și de satinată.

Mă întorc, ca s-o văd și din alt unghi și — Dumnezeu! — arată și mai rău din spate. Nu ajută nici faptul că cele câteva săptămâni de gătit pe fond de stres m-au făcut... puțin mai plinuță, să zicem, în zona bustului și a șoldurilor.

— Poți să mă pui în spate când faci fotografiile și voi funcționa pe post de ecran verde.

Jules se strecoară din spatele meu, mititică și tonifiată, îmbrăcată și ea în ținuta ei de un verde strălucitor.

— Arăți sexy în ea, crede-mă!

— Mami, strigă Ami, nu-i așa că decolteul îi pune în valoare clavicula lui Ollie?

— Și dotările!

Mama și-a umplut din nou paharul și acum soarbe încet din el.

Celelalte domnișoare de onoare dau năvală în cameră și se iscă o furtună de complimente pline de aplomb și efuziune la vederea frumoasei mirese. Aceasta este reacția standard în familia Torres. Știu că poate suna ca un comentariu făcut de o soră acră, însă vă jur că nu este cazul. Lui Ami i-a plăcut întotdeauna să fie în centrul atenției și, după cum stau martore înregistrările știrilor de la ora cinci, mie nu. Sora mea strălucește pur și simplu când se află în lumina rampei, iar eu sunt mai mult decât mulțumită să îndrept reflectoarele spre ea.

Avem douăsprezece verișoare de gradul întâi! Cu toate suntem foarte apropiate și băgăcioase, însă cum premiul lui Ami a inclus doar șapte rochii (gratuite), a fost necesar să se ia unele decizii destul de grele. Astfel, câteva verișoare au rămas în Valea Plângerii Pasiv-Agresive, alegând să se aranjeze în camera lor. Ceea ce, până la urmă, a fost mai bine, întrucât acest apartament nupțial este mult prea mic pentru ca un număr atât de mare de femei să se poată strecura una pe lângă alta, în siguranță, în dresuri modelatoare.

În aer plutesc norișori de fixativ, iar pe servanță sunt atâtea ondulate, plăci de îndreptat părul și sticlute de varii forme și mărimi, încât ne-am putea deschide un salon. Toate mesele și scaunele din jur se acoperă imediat cu vreun soi de produs cosmetic sau dispar înghițite de conținutul vreunei truse de machiaj.

Se aude un ciocănit la ușă și Jules merge să deschidă. În prag stă vărul nostru, Diego. În vârstă de 28 de ani, gay și mai ferchezuit decât aș putea eu vreodată spera să fiu, Diego a acuzat-o pe Ami de sexism când aceasta i-a spus că nu poate fi domnișoară de onoare și că trebuie să stea cu ceilalți cavaleri. După moaca pe care o face când mă vede, pare să se simtă de-a dreptul binecuvântat de privesc.

— Știu! zic, îndepărtându-mă de oglindă înfrântă. E puțin cam...

— Strămtă?

— Nu...

— Sclipicioasă?

Îi arunc o privire urâtă.

— Nu.

— De pițipoancă?

— Voiam să zic verde.

Își lasă capul pe-o parte și se învârtă în jurul meu, cercetându-mă din fiecare unghi.

— Voiam să mă ofer să te machiez, dar văd că ar fi doar o pierdere de timp.

Își flutură mâna demonstrativ.

— Nimeni nu se va uita la fața ta astăzi!

— N-o face să se simtă prost pentru ținuta de pițipoancă, Diego! zice mama.

Bag de seamă că nu l-a contrazis pentru remarca făcută, ci i-a atras doar atenția că n-ar trebui să mă facă să mă simt prost pentru că arăt ca o pițipoancă.

Renunț la grijile în legătură cu rochia — și în legătură cu sânii mei arătați lumii întregi pe durata întregii ceremonii și a recepției — și mă întorc la haosul din cameră.

În timp ce verișoarele se pulverizează reciproc cu fixativ și își dau cu părerea în privința încălțărilor, o duzină de conversații se desfășoară în paralel. Natalia și-a vopsit părul din șaten în blond și acum e convinsă că și-a stricat tot schepsisul. Diego aprobă. Lui Stephanie i-a cedat sutienul fără bretele și acum mătușa Maria încearcă să-i explice cum să-și lipească pur și simplu sânii cu bandă adezivă. Cami și Ximena și-au încurcat dresurile modelatoare între ele și acum se ceartă pe care al cui este, iar mama dă pe gât paharul cu șampanie. În mijlocul zumzetului și al norișorilor de chimicale, Ami este însă concentrată asupra listei sale.

— Olive, ai vorbit cu tata? A ajuns?

— Era la recepție când am ajuns eu aici.

— Bun!

Încă o căsuță bifată.

Poate părea ciudat că eu am primit sarcina de a mă asigura că tata a ajuns cu bine, și nu soția lui — mama noastră —, care se află chiar aici, pe canapea, însă așa merg lucrurile la noi în familie. Părinții noștri nu mai interacționează în mod direct de când tata a înșelat-o pe mama, iar aceasta l-a dat afară din casă, refuzând însă să divorțeze de el. Am fost de partea ei, desigur, însă au trecut 10 ani de atunci și războiul dintre ei nu s-a stins deloc, ci e la fel de aprins ca în ziua trădării. De când a plecat tata, nu-mi amintesc ca părinții mei să fi purtat vreoa conversație care să nu fi fost intermediată de mine, de Ami sau de vreunul dintre frații ori surorile lor. Ne-am dat seama

cu toții destul de repede că așa este cel mai bine pentru toată lumea, însă sentimentul cu care am rămas după toată această poveste este că dragostea este oboșitoare.

Ami își întinde mâna după lista mea și mă grăbesc s-o apuc prima, înainte s-o cuprindă panica la vederea căsuțelor mele nebifate. O cercetez și descopăr cu încântare că următoarea cerință presupune părăsirea acestui bârlog încețoșat de fixativ.

— Voi merge la bucătărie pentru a mă asigura că pregătesc un meniu aparte pentru mine.

Bufetul de nuntă gratuit cuprinde o mulțime de crustacee care m-ar trimite direct la morgă.

— Sper că Dane și-a amintit să comande pui pentru Ethan.

Ami se încruntă.

— Doamne, sper! Poți să întrebi tu?

Toată vorbăria din cameră încetează brusc și 11 perechi de ochi se ațintesc asupra mea. Mi s-a stricat toată buna dispoziție din momentul în care am auzit de fratele mai mare al lui Dane. Deși Dane este puțin cam prea masculin alfa pentru gustul meu — închipuiți-vă tipul care urlă în fața televizorului în timpul meciurilor și care pune foarte mare preț pe mușchi și pe mersul la sală —, o face fericită pe Ami. Și pentru mine asta e îndeajuns.

Ethan, pe de altă parte, este un nesimțit înțepat, plin de prejudecăți.

Conștientă că mă aflu în centrul atenției, îmi pun mâinile-n sân, deja enervată.

— De ce? E și el alergic?

Brusc, ideea că aș putea avea ceva în comun cu Ethan Thomas, cel mai nesuferit om din lume, mă face extrem de irascibilă.

— Nu, zice Ami. Doar că este mai pretențios când vine vorba de bufetele cu mâncare.

Asta mă face să râd.

— Când vine vorba de bufete. Bine.

Din câte mi-am putut da eu seama, Ethan este pretențios când vine vorba despre absolut orice.

De exemplu, pe 4 Iulie, de Ziua Americii, nici măcar nu s-a atins de mâncarea pentru care am petrecut jumătate de zi în bucătărie. De Ziua Recunoștinței a făcut schimb de scaune cu tatăl lui, Doug, doar ca să nu stea lângă mine. Iar aseară, la cină, ori de câte ori luam o linguriță de tort sau Jules și Diego mă făceau să râd, Ethan își ducea mâna la tâmplă în cel mai dramatic mod cu putință. Până la urmă am renunțat la tort și m-am dus să cânt karaoke cu tata și cu unchiul Omar. Poate că sunt încă puțin supărată, pentru că a trebuit să renunț la o bucățică foarte bună de tort din cauza lui Ethan Thomas.

Ami se încruntă. Nici ea nu este cea mai mare admiratoare a lui Ethan, însă i s-a cam acrit de toată această discuție.

— Olive, nici măcar nu-l cunoști bine.

— Îl cunosc suficient de bine.

Mă uit în ochii ei și spun un singur cuvânt:

— Brânzeturile.

Soră-mea oftează, dând din cap dezaprobator.

— Jur că n-o să termini niciodată cu asta!

— Nu e vina mea că, dacă mănânc, râd sau pur și simplu respir, îi jignesc eul sensibil și delicat. Știi foarte bine că l-am întâlnit de cel puțin 50 de ori și ori de câte ori mă vede face încă mutra aceea de parcă n-ar ști de unde să mă ia.

Arăt demonstrativ spre ea, apoi spre mine.

— Suntem *gemene!*

Natalia e în fața oglinzii, își aranjează părul decolorat. Nu e deloc corect că sâniile ei uriași încap perfect în rochie.

— Acum e șansa ta să te împrietenești cu el, Olive. Mmm, e așa frumușel!

Îi răspund cu *Sprânceană Ridicată a Nemulțumire* tipică familiei Torres.

— Vrei-nu vrei, tot va trebui să mergi după el! zice Ami, atrăgându-mi imediat toată atenția.

— Ia stai puțin, ce?!

Drept răspuns reacției mele șocate arată lista.

— La numărul șap..

Mă cuprinde imediat panica la gândul că ar trebui să vorbesc cu Ethan, așa că-mi ridic mâna, ca să o împiedic să mai scoată vreun cuvânt. Bineînțeles, acum că mă uit pe listă, la numărul 73 — pentru că Ami a știut foarte bine că nu mă voi deranja să citesc toată lista dinainte — se află cea mai rea dintre sarcini: *Convinge-l pe Ethan să-ți arate discursul lui de cavalier de onoare. Nu-l lăsa să spună ceva nepotrivit.*

Dacă în acest caz nu pot să dau vina pe ghinionul meu, pot în schimb s-o fac întru totul responsabilă pe sora mea.